

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., ve věci

žalobce: **Z. P.**
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Pavlíkem
sídlem K Nemocnici 14, 741 01 Nový Jičín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 3. 2021 č. j. MSK 10524/2021, ve věci
přestupku podle živnostenského zákona

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 3. 2021 č. j. MSK 10524/2021, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Orlová ze dne 7. 12. 2020 č. j. MUOR 170694/2020 (dále jen „správní orgán I. stupně“), jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 61 odst. 3 písm.

Shodu s prvopisem potvrzuje V.S.

b) zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „živnostenský zákon“), kterého se měl dopustit tím, že nejméně v období od 5. 1. 2019 do 30. 4. 2020 prováděl nákup předmětů kulturní hodnoty za účelem jejich prodeje a prodej, přičemž prostřednictvím aukčního portálu Aukro.cz (úctu „kawie“) nabízel a prodal 2 455 předmětů kulturní hodnoty (především mincí a medailí) v celkové částce 2 515 341 Kč, a prostřednictvím inzertního portálu Sbazar.cz (úctu „X“) nabízel k prodeji 195 předmětů kulturní hodnoty v celkové částce 703 349 Kč, tedy provozoval činnost, která je předmětem živnosti vázané s předmětem podnikání *„Nákup a prodej kulturních památek nebo předmětů kulturní hodnoty“*, aniž by pro tuto živnost měl živnostenské oprávnění.

2. Žalobce v žalobě vymezil tyto žalobní body:

- 1) Žalobce namítl nepřezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. V prvostupňovém rozhodnutí ve skutkové větě ani v odůvodnění rozhodnutí není uvedeno, o jaké předměty se konkrétně jednalo. Dle žalobce se v posuzované věci nelze odvolávat na to, že pro naplnění skutkové podstaty přestupku není třeba uvést přesný počet a typ nakoupených nebo prodaných předmětů a stačí označit tyto předměty obecně jako mince, bankovky apod. Žalobce byl stíhán za to, že nakupoval a prodával předměty jisté konkrétní kvality – předměty kulturní hodnoty. Ne každá mince, bankovka či medaile je předmětem kulturní hodnoty. Podle žalobce bylo na místě, aby správní orgán v rozhodnutí jednoznačně uvedl, které mince, bankovky a medaile považuje za předměty kulturní hodnoty a proč. Prodej a nákup jiných předmětů než těch, které mají kulturní hodnotu, by totiž žalobci obvinění z předmětného přestupku nezpůsobilo. Určení, zda konkrétní mince, bankovky a medaile prodávané žalobcem byly nebo nebyly předměty kulturní hodnoty, je proto nutně součástí rozhodování správního orgánu. Žalobce rovněž poukázal na to, že věci, které neprodal na jednom inzertním portálu, pak zkoušel prodat na druhém, nebo stejnou věc inzeroval vícekrát. Proto není vyloučeno, že správní orgán dospěl také k nesprávnému počtu předmětů. Žalobce tak považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, jelikož nesplňuje náležitosti dle ust. § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a je v rozporu s § 93 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“). Dále žalobce doplnil, že pro absenci přesného vymezení předmětů kulturní hodnoty se nemohl bránit tomu, zda správní orgán konkrétní věci správně označil za předměty kulturní hodnoty a nemýlí se, např. u replik nebo předmětů mladších 50 let. V důsledku toho se žalobce nemohl bránit ani výši pokuty, kterou správní orgán odvíjí od množství a ceny „zjištěných“ předmětů kulturní hodnoty.
- 2) Žalobce namítl nesprávné právní hodnocení věci. Ve správním řízení nebylo prokázáno, že žalobce nakupoval a prodával předměty kulturní hodnoty. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí dospěl k nesprávnému závěru, že činnost žalobce není sběratelstvím, ale vykazuje znaky podnikání, živnosti. Žalobce je sběratelem mnoho let a jeho sbírka čítá tisíce kusů. Rozhodl se rozprodat její část zejména proto, že potřebuje peníze na rekonstrukci domu. S ohledem na značný rozsah sbírky ji není schopen prodat najednou, neboť takový zájemce zřejmě neexistuje, a navíc by takto získal nižší cenu, než když části sbírky prodá po jednotlivých kusech. Pro rozsáhlost sbírky není v silách jednoho člověka zpracovat a vyhotovit najednou tisíce inzerátů a předměty najednou prodat. Z toho důvodu se žalobce rozhodl sbírku prodat postupně, což při jejím rozsahu zabere časově

celé měsíce. Správní orgán se mylí, má-li za to, že v jednání žalobce je naplněn znak soustavnosti. Podle žalobce jde o jednorázové rozhodnutí prodat sbírku či její část, kdy je žalobce z objektivních důvodů nucen rozprostit prodej na delší dobu. Rozsah své sbírky v dubnu 2018, tedy před obdobím, za něž je žalobce uznán vinným z přestupku, žalobce prokazuje usnesením Policie ČR (dále jen „PČR“), kterým mu byla vrácena v trestním řízení zajištěná sbírka.

- 3) Dále žalobce namítl, že účelem jeho činnosti rovněž nebylo dosažení zisku jako dalšího znaku podnikání. Žalobce rozprodával svou sbírku, kterou vlastní roky, čímž svůj majetek transformoval z movitých věcí na peníze. Žalobce není motivován snahou vydělat z neustálého obratu zboží (nákup a prodej se ziskem) a neživí se tím. To je také závěr, ke kterému dospěla PČR a státní zastupitelství v trestním řízení vedeném proti žalobci a také finanční úřad v daňovém řízení. Dle žalobce absence znaků soustavnosti a dosažení zisku nutně vede k závěru, že činnost žalobce není živností ve smyslu § 2 živnostenského zákona, a proto k ní není zapotřebí živnostenského oprávnění. V takovém případě ovšem nelze žalobce uznat vinným z přestupku dle § 61 odst. 3 písm. b) živnostenského zákona, neboť toho se může dopustit jen ten, kdo provozuje činnost, která je předmětem živnosti řemeslné nebo vázané, aniž by pro tuto živnost měl živnostenské oprávnění. Jednání žalobce není přestupkem a rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s § 61 odst. 3 písm. b) živnostenského zákona. Žalovaný se s odvolacími námitkami týkajícími se absence znaků soustavnosti a zisku vůbec nevypořádal.
3. Žalovaný ve vyjádření uvedl, že postupoval v souladu se zákonem, správní orgán I. stupně i žalovaný měli dostatek podkladů k vydání rozhodnutí a skutkové okolnosti byly zjištěny v potřebném rozsahu.
4. K námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně z důvodu absence konkrétní specifikace předmětů prodeje žalovaný uvedl, že vzhledem k vysokému počtu zjištěných předmětů kulturní hodnoty, konkrétně 2 650 kusů, nebylo možno všechny pojmut do výroku rozhodnutí položkovým výčtem s příslušným znaleckým zdůvodněním. V rozhodnutí se nelze ani podrobněji jednotlivými předměty zabývat a detailně odůvodňovat, zda ta či ona mince je předmětem kulturní hodnoty, případně z jakého důvodu není. Podle žalovaného je v daném případě zcela dostačující odůvodnění správního orgánu I. stupně uvedené na stranách 5 a 6 jeho rozhodnutí, kde naprosto jasně vymezil, které předměty považuje za předměty kulturní hodnoty a proč. S ohledem na příslušnou spisovou dokumentaci, v níž jsou založeny mimo jiné seznamy nabídek inzerované na internetových portálech Aukro.cz a Sbazar.cz a také protokol o kontrole ze dne 11. 8. 2020, nemohou vyvstat pochybnosti, které předměty považují správní orgány za předměty kulturní hodnoty. Žalovaný dále zdůraznil, že analýzou nabídek předmětů inzerovaných žalobcem na portálech Aukro.cz a Sbazar.cz byla zjištěna nabídka a prodej předmětů kulturní hodnoty. Rozsah činnosti žalobce při prodeji předmětů kulturní hodnoty a časové rozložení tohoto prodeje je definován v bodech 6 a 7 protokolu o kontrole ze dne 11. 8. 2020. Žalovaný rovněž odkázal na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 3. 2019 sp. zn. 5 Tdo 196/2019-1159, na jehož základě má za to, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně řádně popisuje skutkovou podstatu přestupku neoprávněného podnikání, když vymezuje činnost, rámcový rozsah s přesným počtem transakcí, dobu trvání i územní rozsah.

5. K žalobní námitce, že posuzovaná činnost žalobce není živností a žalobce sbírku rozprodával pouze za účelem transformace majetku, kdy potřeboval finance na rekonstrukci domu, přičemž sbírku vzhledem k jejímu rozsahu nemohl prodat za odpovídající hodnotu najednou, a proto byl přinucen ji rozprodát postupně, žalovaný uvedl, že toto žalobcovo tvrzení považuje za naprosto účelové, uplatněné ve snaze vyvinut se.
6. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
7. Krajský soud ve věci již jednou rozhodl, a to rozsudkem ze dne 11. 8. 2022 č. j. 22 A 43/2021-21 tak, že napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Tento rozsudek krajského soudu byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 29. 2. 2024 č. j. 5 As 293/2022-24, který nabyl právní moci dne 6. 3. 2024 (dále jen „kasační rozsudek“) a věc byla vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení se závazným právním názorem.
8. V dalším řízení krajský soud, vázán právním názorem NSS, přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době jeho vydání a byl vázán rozsahem žalobních tvrzení (§ 75 odst. 1 a 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen „s. ř. s.“).
9. Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že správní orgán I. stupně zahájil dne 15. 5. 2020 u žalobce živnostenskou kontrolu dle § 60a živnostenského zákona zaměřenou na dodržování živnostenského zákona. Kontrolovaným obdobím byl časový interval od 1. 1. 2019 do 30. 4. 2020. Dle kontrolního protokolu ze dne 11. 8. 2020 byl žalobce v té době držitelem živnostenského oprávnění pro živnost volnou „Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“, rozsah živnosti „Zprostředkování obchodu a služeb“ a „Velkoobchod a maloobchod“. Dle kontrolního zjištění prováděl žalobce v období minimálně od 5. 1. 2019 do 30. 4. 2020 nákup a prodej předmětů kulturní hodnoty. Tato činnost je obsahovou činností živnosti vázané „Nákup a prodej kulturních památek nebo předmětů kulturní hodnoty“. Kontrolní protokol č. j. MUOR 126351/2020 byl žalobci doručen dne 19. 8. 2020. Žalobce proti němu podal námitky dne 28. 8. 2020, jimiž rozporoval kontrolní zjištění tvrzením, že v kontrolovaném období prováděl nákup a prodej předmětů kulturní hodnoty nikoli jako podnikající fyzická osoba, ale jako nepodnikající osoba v rámci své zájmové činnosti – sběratelství. Poukázal také na to, že ke stejnému názoru dospěla opakovaně jak PČR, tak finanční úřady. Správní orgán I. stupně vyrozuměl odvolatele o vyřízení námitek písemností ze dne 10. 9. 2020, kdy námitky žalobce jako nedůvodné zamítl. Poté správní orgán I. stupně dne 11. 11. 2020 zahájil řízení o přestupku doručením oznámení č. j. MUOR 161615/2020 a poučil žalobce o jeho procesních právech. Součástí správního spisu je usnesení Policie ČR, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, územní odbor Karviná, oddělení hospodářské kriminality ze dne 9. 10. 2020, jímž orgán činný v trestním řízení věc trestního šetření vedeného proti žalobci pro podezření z trestného činu neoprávněného podnikání podle § 251 trestního zákona odevzdal správnímu orgánu I. stupně, s tím, že je možné se domnívat, že byly naplněny znaky přestupku na úseku podnikání. Přílohu usnesení tvoří spisový materiál PČR. Písemností č. j. MUOR 166297/2020 doručenu 23. 11. 2020 byla žalobci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu. Dne 7. 12. 2020 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, jímž uznal žalobce vinným z přestupku (specifikace v odstavci 1. tohoto rozsudku) a uložil mu správní trest. Žalobce podal proti tomuto

rozhodnutí odvolání téměř shodného obsahu, jaký má správní žaloba, o němž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného.

10. U ústního jednání před krajským soudem dne 22. 5. 2024 žalobce rozhojnil žalobní tvrzení především odkazem na zákon č. 71/1994 Sb., o prodeji a vývozu předmětů kulturní hodnoty, v platném znění (dále jen „zákon č. 71/1994 Sb.“) a jeho Přílohu č. 1, kde jsou definovány předměty kulturní hodnoty, když podle něj správní orgán I. stupně této právní úpravy nedostál, neboť zkoumal pouze stáří posuzovaných předmětů (strana 5 prvostupňového rozhodnutí). Z tohoto pohledu má žalobce rozhodnutí správních orgánů za nepřezkoumatelná.
11. Podle ust. § 2 živnostenského zákona je živností soustavná činnost provozovaná samostatně, vlastním jménem, na vlastní odpovědnost, za účelem dosažení zisku a za podmínek stanovených tímto zákonem.
12. Podle ust. § 23 živnostenského zákona jsou živnosti vázané uvedené v příloze č. 2 k tomuto zákonu.
13. V Příloze 2 živnostenského zákona je předmětem podnikání živnosti vázané také „Nákup a prodej kulturních památek nebo předmětů kulturní hodnoty“.
14. Podle ust. § 61 odst. 3 písm. b) živnostenského zákona se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že provozuje činnost, která je předmětem živnosti řemeslné nebo vázané, aniž by pro tuto živnost měla živnostenské oprávnění.
15. V posuzované věci provedenou kontrolou správního orgánu vyvstalo u žalobce podezření z provozování podnikatelské činnosti, která je živností vázanou dle Přílohy 2 živnostenského zákona, a to *nákup a prodej kulturních památek nebo předmětů kulturní hodnoty*. Na základě těchto právních norem (§ 61 odst. 3 písm. b) živnostenského zákona a definice předmětné vázané živnosti obsažené v Příloze 2 tohoto zákona) bylo povinností správního orgánu I. stupně prokázat, že žalobce v období, které správní orgán vymezil, tj. od 5. 1. 2019 do 30. 4. 2020, skutkovou podstatu přestupku naplnil.
16. NSS v kasačním rozsudku vyjádřil souhlas s žalovaným, že naplnění znaků živnostenského podnikání ve smyslu § 2 živnostenského zákona není pojmově vyloučeno tím, že nejsou ve stejném období současně uskutečňovány (prokázány) všechny dílčí činnosti spadající pod danou vázanou živnost, v tomto případě *nákup a prodej kulturních památek nebo předmětů kulturní hodnoty* dle přílohy č. 2 živnostenského zákona, jejíž obsahovou náplň stanoví příloha č. 1 nařízení vlády č. 278/2008 Sb., o obsahových náplních jednotlivých živností, v relevantním znění. NSS přitom nemá zato, že příčinná souvislost mezi nákupy a prodeji je dána pouze tehdy, pokud k oběma činnostem dochází ve stejném (vymezeném) časovém období.
17. V daném případě bylo sporné, zda lze činnost žalobce považovat za živnostenské podnikání (konkrétně zda naplňuje kritéria soustavnosti a provozování za účelem dosažení zisku), nebo zda nepřekračuje hranici sběratelského „koníčku“, respektive zda vzhledem k žalobcem tvrzenému úmyslu rozprodat sbírku či její část pro získání prostředků na rekonstrukci svého domu lze jeho činnost hodnotit jako soustavnou a vykonávanou za účelem dosažení zisku.
18. NSS v kasačním rozsudku (bod 25) shledal, že pro účely posouzení naplnění výše uvedených znaků živnostenského podnikání lze vyjít ze závěrů vyslovených v rozsudku NSS ze dne 10. 1. 2012 č. j. 2 Afs 52/2011-46, v němž se NSS zabýval tím, zda činnost spočívající v prodeji

starožitností prostřednictvím internetového portálu přesahovala hranici sběratelství jako zájmové činnosti a naplnila kritéria neoprávněného podnikání, a zda tedy příjem z prodeje podléhal zdanění jakožto příjem z neoprávněného podnikání. Ačkoli byly uvedené závěry vysloveny na základě definice podnikání v § 2 odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, ve znění účinném do 31. 12. 2013, lze jeho závěry týkající se výkladu znaku soustavnosti a účelu dosažení zisku obdobně použít i na nyní projednávanou věc (srov. definici podnikatele v § 420 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, a živnosti v § 2 živnostenského zákona). Byť v uvedeném rozsudku byla otázka naplnění kritérií (neoprávněného) podnikání řešena pro účely vyměření daně z příjmů, výklad těchto kritérií je podle závěrů kasačního rozsudku v nyní souzené věci plně použitelný. V rozsudku ze dne 10. 1. 2012 sp. zn. 2 Afs 52/2011 NSS vyložil, že „sběratelskou činnost (sběratelství) lze obecně vymezit jako zájmovou činnost spočívající v získávání specifického druhu předmětů a jejich uchovávání. Sběratel může předměty svého sběratelského zájmu získávat různými způsoby, např. nákupem, výměnou, darem apod., stejně tak je běžné, pokud tyto předměty nejen uchovává (ve své sbírce), ale též se jich zbavuje, typicky prodejem či výměnou, a to za účelem získání či možnosti získání dalších sběratelských předmětů, jež jsou předmětem jeho sběratelského zájmu. Stanovení hranice, kdy se v případě sběratelské činnosti – s ohledem na kritéria soustavnosti a ziskovosti – již nejedná o ‚koníčka‘, nýbrž o podnikatelskou činnost, je možné vždy dle okolností konkrétního případu. O podnikání se tak nebude jednat v případech, kdy je sice soustavně (tedy pravidelně, v určitých opakujících se intervalech) vykonávána sběratelská činnost, jejím účelem je však především ukojení sběratelské vášně, nikoli získávání příjmů (byť ty zde vzniknout mohou) sloužících k obživě. O podnikání však nebude možné hovořit ani v případech, kdy sice příjem z prodeje sběratelských předmětů poslouží k zisku příjmů, nicméně tento příjem vznikne toliko jednorázově či nahodile (např. jednorázový prodej starožitných předmětů získaných dědictvím). [...] Naplnění znaku soustavnosti této činnosti by však samo o sobě nestačilo ke kvalifikaci žalobceva jednání jakožto neoprávněného podnikání; musí zde být dále splněn znak realizace takového jednání za účelem zisku. Nejvyšší správní soud má za to, že stanovení hranice, kdy je tento účel již naplněn, je v daném případě nutné odvozovat primárně od výše takto získaných pravidelných příjmů. Jsou-li v případě sběratelské činnosti prodejem sběratelských předmětů pravidelně získávány nikoli zanedbatelné částky, tedy takové, které reálně mohou sloužit a fakticky slouží k obživě sběratele, je nutné hovořit o sběratelské činnosti realizované za účelem zisku. [...] Přestože je možné přisvědčit závěru krajského soudu o neprokázání skutečnosti, že by žalobce v předmětných zdaňovacích obdobích nějaké věci movité zakoupil za účelem jejich prodeje právě v tomto období, resp., že by starožitnosti prokazatelně zakoupené prostřednictvím internetových stránek společnosti Aukro s. r. o. v kontrolovaném období obratem se ziskem prodal, nejedná se o skutečnost, která by s ohledem na okolnosti konkrétního případu mohla vyvrátit závěr o realizaci činnosti žalobce za účelem zisku. Starožitnosti totiž představují specifický typ ‚zboží‘, jehož hodnota vyjádřitelná v penězích může narůstat postupně a v případě prodeje tak vytvářet zisk až v dlouhodobějším časovém horizontu. Je přitom nutné trvat na odlišování případů, kdy již sběratelská činnost se všemi jejími aspekty (nejen získávání, ale též zbavování se sběratelských předmětů) překročila hranici pouhé zájmové činnosti a přerostla (v případě absence příslušného podnikatelského oprávnění) v neoprávněné podnikání.“

19. Z výše uvedeného NSS dále dovodil (bod 26 kasačního rozsudku), že na soustavnost činnosti a její výkon za účelem zisku lze usuzovat i z okolností prodeje, aniž by musely být současně prokázány konkrétní související nákupy ve stejném období. Ostatně obdobný závěr se podává i z žalovaným odkazovaného rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 5 Tdo 196/2019. Z

hlediska posouzení činnosti jako podnikání přitom není relevantní, o jaký typ prodáváných (nabízených) předmětů se jednalo, naopak (jak vyplývá z citovaného rozsudku NSS soudu) právě v případě předmětů kulturní hodnoty (sběratelských předmětů) může být důvod oproti běžnému zboží s prodeji vyčkávat s ohledem na možnost zhodnocení, na což poukázaly i správní orgány (i s odkazem na údaje udávané žalobcem). NSS rovněž podotkl, že žalobce v žalobě navíc nezpochybňoval zjištění správních orgánů na základě jeho upraveného vyjádření v protokolu ze dne 12. 6. 2020, že průběžně ve skupinách nakupuje numismatické předměty, z nichž pouze některé zařazuje do své sbírky a ostatní prodává.

20. Krajský soud vyhodnotil činnost žalobce v souladu s výše citovanými závěry kasačního rozsudku a dospěl k závěru, že v žalobcově případě přerostlo sběratelství v podnikatelskou činnost právě pro naplnění znaku soustavnosti, jenž je dán již samotnou délkou prokázané činnosti opakujícího se charakteru a také snahou tímto způsobem dosáhnout zisku – finančních prostředků na rekonstrukci domu, jak opakovaně tvrdil sám žalobce v průběhu správního řízení i v žalobě, přičemž bylo prokázáno, že takto získané finanční prostředky nebyly zanedbatelné výše, a proto žalobcem vytyčenému účelu mohly sloužit. Skutečnost, že žalobce pro pokrytí svých běžných životních potřeb nebyl na příjmu z této činnosti závislý, není pro posouzení kritéria dosažení zisku rozhodné, neboť jak žalobce opakovaně uvedl, účelem dosažení zisku byly finanční prostředky na rekonstrukci domu. K již uvedenému významnou měrou přistupuje také skutečnost, že hodnota zboží, jímž jsou předměty kulturní hodnoty, narůstá postupně plynutím času. Krajský soud se tudíž ztotožnil se závěry správních orgánů obou stupňů, o nichž nelze mít důvodné pochybnosti, naopak jsou logické, srozumitelné, přezkoumatelné a plně podpořené provedeným dokazováním. Obsah správních spisů shledal krajský soud zcela dostačujícím nejen pro relevantní posouzení věci ve správním řízení, ale také z pohledu soudního přezkumu, proto neshledal důvod k doplnění dokazování důkazními návrhy uvedenými v žalobě (účastenský výsledek žalobce k prokázání sběratelské činnosti a doby budování sbírky).
21. Obsahem správních spisů má krajský soud za prokázané, že žalobce v žalobě opakuje shodnou argumentaci jako v odvolání, s níž se žalovaný vypořádal na str. 5–6 napadeného rozhodnutí, mj. odkazem na prvostupňové rozhodnutí. Stejně tak je tomu ohledně kritérií soustavnosti a dosažení zisku, kde žalovaný na str. 6 napadeného rozhodnutí odkázal na prvostupňové rozhodnutí (str. 9 a 10). Dle krajského soudu s odkazem na konstantní judikaturu správních soudů lze mít za to, že tato odvolací námitka byla žalovaným vypořádána implicitně odkazem na rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Jak zdůraznil již NSS v kasačním rozsudku (bod 30), z hlediska soudního přezkumu tvoří rozhodnutí o odvolání spolu s prvostupňovým rozhodnutím jeden celek (viz rozsudek NSS sp. zn. 2 As 20/2008) a odvolací orgán může vypořádat námitku i odkazem na prvostupňové rozhodnutí, pokud jeho odůvodnění poskytuje odpověď na argumentaci uplatněnou v odvolání. Krajský soud na tomto místě zdůrazňuje, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je v odkazovaných otázkách, tj. kritériích soustavnosti a dosažení zisku, velmi podrobné, srozumitelné a přezkoumatelné, takže v kontextu odkazované judikatury postupoval žalovaný správně, pokud na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí v rámci vypořádání odvolacích námitek odkázal.
22. Také žalobcovu argumentaci závěry trestního řízení a daňového řízení považuje krajský soud za irrelevantní, neboť odkazovaná řízení a řízení přestupkové jsou zcela samostatná, na sobě nezávislá řízení, která se vzájemně nijak nepodmiňují. Závěry učiněné orgány činnými

v trestním řízení (pokud jimi není rozhodnuto, že byl spáchán trestný čin) a orgány daňové správy nejsou pro účely posuzovaného přestupkového řízení směrodatné.

23. Na základě výše uvedeného krajský soud uzavírá, že žalobci byla podnikatelská činnost prokázána, a jelikož k ní neměl zákonem požadované živnostenské oprávnění, byl po právu uznán vinným výše označeným přestupkem. Tím má krajský soud za vypořádaná žalobní tvrzení v bodech 2) a 3), jež neshledal důvodnými.
24. Žalobce dále v žalobě a také u ústního jednání před krajským soudem namítl nepřezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, když z nich není zřejmé, o jaké předměty z pohledu kulturní hodnoty se jednalo. Podle žalobce pro naplnění skutkové podstaty přestupku nepostačuje uvést typ nakupovaných a prodávaných předmětů jen jako mince, bankovky a apod., je nutno uvést, které tyto předměty jsou předměty kulturní hodnoty a proč, a také uvést jejich přesný počet. Určení, zda předměty byly kulturní hodnoty, je součástí správního rozhodnutí a alespoň v odůvodnění rozhodnutí by proto měly být označeny konkrétně. Podle žalobce také nelze vyloučit, že správní orgán dospěl k nesprávnému počtu předmětů, neboť žalobce, pokud neprodal věci na jednom inzertním portálu, pokoušel se je prodat na jiném a inzeroval tak některé věci vícekrát.
25. Krajský soud má obsahem správních spisů za prokázané, že správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí vycházel z údajů žalobcovy vlastní inzerce na příslušných inzertních portálech, kde nabízené předměty sám prezentoval jako předměty kulturní hodnoty. Na základě těchto zjištění správní orgán I. stupně vyhodnotil, kolik předmětů bylo „kulturní hodnoty“ (bližší rozhodnutí správního orgánu I. stupně str. 5-6). Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí vyšel z právního rámce, na nějž poukazyval také žalobce, a to § 1 zákona č. 71/1994 Sb. a čl. XIV. a XV. Přílohy č. 1 k témuž zákonu. Správní orgán uvedl, že žalobce na inzertních portálech nabízel předměty z historie veřejného a spolkového života a zájmových činností, dále předměty z oboru militaria (odznaky a řády) a konečně předměty numismatické, jejichž zastoupení bylo nejvyšší a všechny tyto předměty sám žalobce v inzertních nabídkách označil jako předměty kulturní hodnoty s dobou vzniku delší než 50 let. Krajský soud má za to, že toto vyhodnocení správního orgánu I. stupně aprobované žalovaným je pro účely naplnění skutkové podstaty posuzovaného přestupku plně dostačující a nebylo účelné, aby správní orgány prováděly bližší (znalecké) hodnocení těchto předmětů. Pokud by totiž žalobce nabízel jako předměty kulturní hodnoty takové předměty, jež do této kategorie nenáleží, dopustil by se podvodného jednání.
26. Žalobce v podané žalobě výše uvedená zjištění správního orgánu I. stupně nijak nerozporoval, ani neuvedl, že některé, konkrétně které předměty nebyly kulturní hodnoty, pouze vyjádřil zcela neurčitou pochybnost, že ne všechny předměty mohly být kulturní hodnoty. Krajský soud zdůrazňuje, že dle zákonem vymezené skutkové podstaty posuzovaného přestupku se posuzuje konkrétní činnost přestupce, tj. nákup a prodej předmětů kulturní hodnoty za určité období, a nikoliv počet konkrétních předmětů této činnosti. Činnost naplňující znaky skutkové podstaty označeného přestupku byla žalobci prokázána, jak již bylo shora vyjádřeno (odst. 18 až 23 tohoto rozsudku), a žalobce tento závěr nijak konkrétně nerozporoval, netvrdil, že by se popsání činnosti nedopustil. Žalobce pouze zpochybnil, a to velmi neurčitě, počet předmětů kulturní hodnoty, jimiž popsaným způsobem disponoval. Jeho argumentace proto nemůže mít vliv na souzenou věc, resp. nemůže závěry správních orgánů nijak zpochybnit.

27. Pro úplnost krajský soud doplňuje, že v tomto směru lze považovat za přílehlavý rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 3. 2019 sp. zn. 5 Tdo 196/2019-1159, kde se Nejvyšší soud vyjádřil k výkladu znaků podnikatelské činnosti tak, že „*pro trestnost jednání u neoprávněného podnikání....postačí stanovit rozsah neoprávněného podnikání rámcově s ohledem na povahu a způsob takového podnikání, tedy zjistit rámcový objem sortimentu, nemusí být do detailu určeno veškeré nabízené zboží (jak si po jednotlivých položkách)*“. Žalobce sice proti aplikaci závěrů tohoto rozsudku brojil především pro skutkovou odlišnost tehdy posuzované věci (autodíly), jeho přílehlavost pro nyní souzenou věc však konstatoval již NSS v kasačním rozsudku (bod 26), jak krajský soud uvedl již výše (odst. 19 tohoto rozsudku).
28. Pokud žalobce v této souvislosti namítal, že se nemohl bránit, že některé předměty nejsou kulturní hodnoty (např. jde o repliky nebo věci mladší 50 let), krajský soud důrazně poukazuje na skutečnost, že žalobce v žalobě, ani dříve ve správním řízení nic konkrétního k charakteristice předmětů kulturní hodnoty neuvedl (např. že některé zcela konkrétní předměty takový charakter neměly), závěry správních orgánů zpochybnil toliko zcela nekonkrétním způsobem.
29. Žalobce dále namítl, že právě pro nedostatek konkretizace předmětů kulturní hodnoty se nemohl bránit ani výši pokuty, kterou správní orgán I. stupně odvíjí od množství a ceny zjištěných předmětů kulturní hodnoty. Krajský soud tuto argumentaci žalobce považuje rovněž za lichou. Otázce výše pokuty se správní orgán I. stupně věnoval velmi obsáhle a podrobně na str. 12–15 prvostupňového rozhodnutí, posoudil ji komplexně a množství a cena zjištěných předmětů kulturní hodnoty nebyly jediným, ani převažujícím kritériem jeho úvahy. Nelze rovněž přehlédnout, že žalobce výši pokuty, ani vyhodnocení kritérií jejího uložení nerozporoval v podaném odvolání. Rovněž v žalobě svou obranu velmi kuse zaměřil pouze na absenci konkretizace předmětů kulturní hodnoty, čímž neposkytl soudu potřebný rámec přezkumu ucelené úvahy o uložení správního trestu (bod VII. prvostupňového rozhodnutí), jak požaduje konstantní judikatura správních soudů (srov. např. rozsudek NSS sp. zn. 4 As 3/2008). Na základě uvedené argumentace neshledal krajský soud důvodným ani 1) žalobní bod.
30. Jelikož krajský soud neshledal žalobu důvodnou, v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítl.
31. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně neúspěšnému žalobci nevzniklo právo na náhradu nákladů řízení a procesně úspěšnému žalovanému nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **nejsou** přípustné opravné prostředky. To neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu nebo uplatňuje-li stěžovatel stížní body, které napadají závěry o otázkách, k nimž se Nejvyšší správní soud v předcházejícím zrušovacím rozsudku dosud nevyjadřoval – v tom případě je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Ostrava 22. května 2024

JUDr. Monika Javorová

Shodu s prvopisem potvrzuje V.S.

předsedkyně senátu